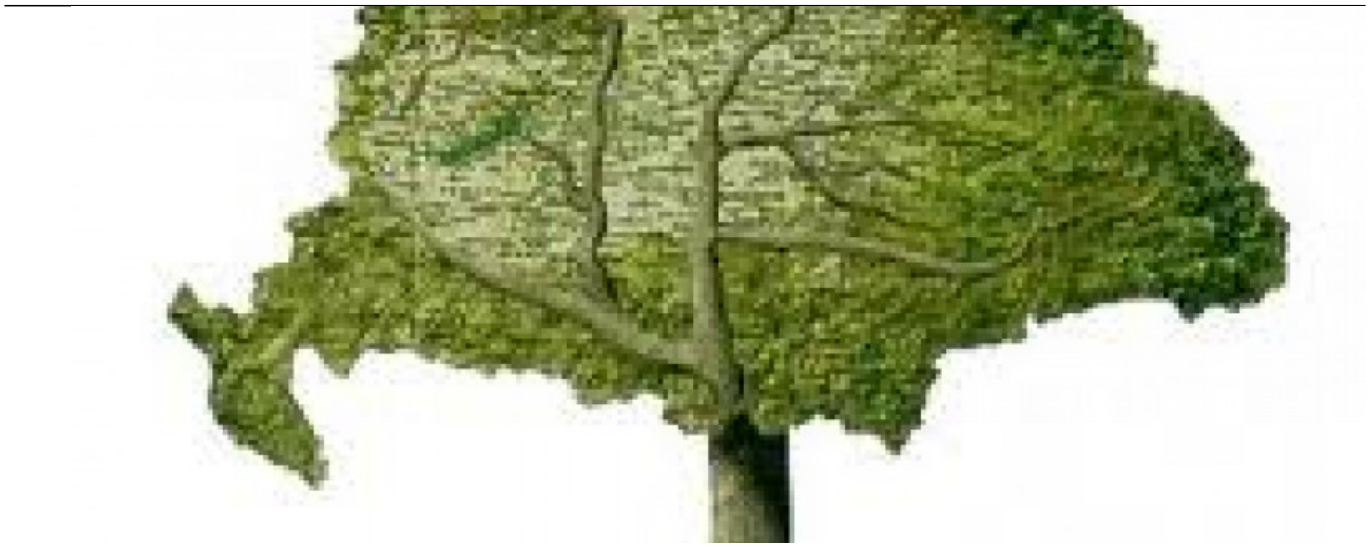

Az értékek védelmében

2012 április 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Minden társadalmi és politikai rendszer, az egymást váltó kurzusok igyekeznek felfegyverezni magukat mindazzal, amit a történelem kínál. Hivatkoznak eseményekre, történelmi személyiségekre, írókra, m?vészekre, akiket megpróbálnak el?deikként felmutatni, és ezáltal a maguk értékét emelni, történelmi folytonosságukat hangsúlyozni.

Természetesen ezt teszi a kurzus ellenzéke is. Nincs is ebben semmi különös és semmi kivetnivaló. Az a fajta gyakorlatiasság, amely eszmék és eszmei el?dök nélkül próbálná a nemzet jelenét és jöv?jét alakítani, igen szegényes pragmatizmusba süllyedne, könnyen eltévedne és célt tévesztene a mindennapok kisigény? politikai csatározásai közepette. A baj az, hogy miközben a kurzus vagy ellenzéke kiemel egy-egy történelmi értéket, személyiséget, életm?vet, aközben rendszerint vagy legalábbis gyakran szellemi öncsonkítást is végez, a nemzeti értéktár egészét tekintve. Miközben kiemel valakit vagy valamit, mást kitoloncol, s azt is magához kisebbíti, pártosítja, esetleg meg is hamisítja, akit vagy amit éppen magasba akart volna emelni.

Az első magyar felelős kormány csoportképe, 1848
Barabás Miklós

Példák sokaságát lehetne felhozni állításunk igazolására a magyar közelmúltból és a jelenb?l. Emlékszünk azokra az újra meg újra támadó törekvésekre, amelyek azt sulykolták, hogy vagy Széchenyi, vagy Kossuth, Kossuth vagy Deák, miközben nemcsak értelmetlen választási kényszert próbáltak ráer?szakolni a nemzetre, de sikeresen elvégezték az éppen id?szer? történelemhamisítás munkáját is, s a korszak pitiáner figuráit akarták valóságosan nagy történelmi személyiségek mellé helyezni a nemzeti panteonban. A két világháború között is kialakították a kurzusnak leginkább megfelel? vagy annak tartott történelem- és irodalomszemléletet s az ehhez illeszthet? személyek körét, de akkor legalább élt és hatott a keresztény-nemzeti kurzussal szemben a magyar, a maga módján ugyancsak keresztény és nemzeti szellem, a magas min?ség képviseletében. Köztük Móricz és Szabó Dezs?, a népiek, Illyés, Németh László, Veres Péter vagy Kodály és Bartók, Kosztolányi és Babits stb. Azután jött a proletárdiktatúrának nevezett rémtörténet. Végtelenségig lehetne sorolni a Rákosi-korszakból, majd a Kádár-korszak ma is kísért? gyakorlatából, ahogy életm?veket csonkítottak meg, hamisítottak a kisajátítások és kitagadások ?rült, értékveszt? rendszerében. És lehetne sorolni a kisajátítottak és meghamisítottak, valamint a kitagadottak szinte ugyancsak végtelen sorát, jószerivel az egész magyar múltat, történelmével és irodalmával együtt.

Ha a mai értékítéletekre és a szoborháborúkra tekintünk, nem állíthatjuk, hogy végre vége lett ennek a hagyományosnak is mondható kurzusszempontú nemzeti öncsonkításnak. Most a nemzetközi liberalizmus kiválasztottjai a piacvezet?k, a többi vagy mintha nem is létezne, vagy egyszer?en fasisztának, szalonképtelennek bélyegzik. Mint hallom, most már azt is a Mazsihisz akarja megmondani, hogy a magyar Nemzeti alaptantervben mi szerepeljen a történelemb?l, és milyen súllyal. A szocialisták pedig megpróbálnak közben József Attila vagy Nagy Imre szobrába kapaszkodni, mintha bármi közük is lehetne egyikhez vagy másikhoz. ?k Károlyi Mihály esetében alaposan melléfogtak, mert bel?le igazán nem lehet olyan hagyományt kicsikarni, amire biztonsággal

támaszkodhatnának. Pláne hogy a Vörös gróf szobrát elviszik Somogyba, így még Gyurcsánynak is oda kell utazni, hogy a negyedik köztársaságról konzultáljon vele. A szocialisták most nagyon szerencsétlenek, mert nem tudnak jól kisajátítani, sem kitagadni, mert minden ilyen törekvésük komolytalan, amint kapkodva keresik önazonosságuk emlékeit. Mondhatnánk, mindez szinte természetes velejárója ennek a zavaros, liberálisok, globalista bizniszkormányosok által vezényelt világnak.

Ám igazán szomorú és nemzeti tudatunkra, értékrendünkre veszélyes az, hogy azok közül, akik a nemzet érdekeit vélik képviselni, mintha maguk is a kurzustörténelmet és a kurzusesztétikát kezdenék feltámasztani. Mert az rendben lév?, hogy mindenkit, aki értéket teremtett, de korábbi kurzusok kitagadták és eltagadták, most igyekeznek a nemzeti értékrendbe visszaállítani és visszahozni a nemzet tudatába. Az viszont egyáltalán nincs rendben, hogy ennek a feladatnak úgy próbálnak megfelelni, hogy más, esetenként nagyobb, fontosabb értékeinket kikezdik. Divat mostanában Tisza István kultuszát úgy megteremteni, hogy közben Adyt vele szemben beteg, szabadk?m?ves rebellisként kitessékelik. Már-már Tisza meggyilkolásáért is ? a f? felel?s, mint ahogy Rákosiék szemében Németh László volt az a Magyar Testvéri Közösség ellen indított kommunista hajszában. Döbbenetes az az indulat, ami most a fajtája, a magyarság sorsával a legmélyebben, a legnagyobb poétikus er?vel azonosuló magyar költ? ellen támad, csak azért, hogy Tisza István szobra magasodjék mindenek fölé. Ami a szoborháborút illeti, az is érdekes, hogy miközben szobrot követelnek Tiszának és Bethlen Istvánnak, nem szólalnak fel Teleki Pál vagy a mártíriumot önként vállaló Bajcsy-Zsilinszky szobráért. Miközben fájdalommal emlegetik, hogy az egyébként kiváló **Tormay Cécile** és **Herczeg Ferenc** nem kapott Nobel-díjat, az nem fáj, hogy a náluk mégiscsak jelentékenyebb Móricz Zsigmond vagy Kosztolányi Dezs? sem Nobel-díjas, sok más kiválóságot már nem is említve.

Képzeljük, mi lenne, ha a harcos magyar értelmiség egyszer öncsonkítás nélkül tudna harcolni a nemzeti kultúra teljességéért, kurzussal vagy kurzus ellenében!
Bíró Zoltán - magyarhirlap.hu

Ajánló